

ΠΑΙΔΙΑ! μὴ βρίσκεισθε στοὺς δρόμους τὴν ὥρα τοῦ συναγερμού. Ὁ ἐχθρὸς θέλει νὰ σκοτώσῃ ἑαῶς γιὰ νὰ χάσῃ τὸ θάρρος τοῦ ὁ πατέρας σας ποὺ τὸν πολεμᾷ. Προφυλάγετε τὴ ζωὴ σας γιὰ τὴν Πατρίδα καὶ τοὺς γονεῖς σας. Ἐνα εἶναι τὸ καθήκον σας, ἕνα ἄς εἶναι καὶ τὸ σύνθημά σας :
ΥΠΑΚΟΗ καὶ ΠΕΙΘΑΡΧΙΑ.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησία δραχμὲς 120. Ἐξά-
μηνη δραχ. 65. Τρίμηνη δραχ. 35.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50.
Ἀμερικῆς δολλάρια 3.—Ἀγγλίας καὶ ὧων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Αρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου ἄλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰοῦντο μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 47ος

Ἀθῆναι, 9 Νοεμβρίου 1940

Ἔτος 62ον.—Ἀριθ. 50

Η ΜΙΚΡΗ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ F. H. BURNETT

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο—

—Καθόλου, τὴν καθυσύχασε ὁ κύριος ἀπὸ τὶς Ἰνδίες, χτυπώντας τὴν χαϊδευτικά στὸν ὦμο. Ἀπεναντίας, κάνετε καὶ δίνετε ὁ νοῦς μου.

—Ὁ μπαμπᾶς δὲν μπορεῖ ν' ἀρ-
γήσῃ πολὺ ἀκόμη, εἶπε πάλι ἡ Μπέττη. Θὰ θέλατε νὰ μιλήσου-
με γιὰ τὸ κοριτσάκι ποὺ ψάχνει νὰ
βρῇ;

—Μοῦ φαίνεται πὼς αὐτὴ
τῇ στιγμῇ δὲν θὰ ἤμουν σὲ κα-
τάσταση νὰ μιλήσω γιὰ τίποτε
ἄλλο, εἶπε ὁ κύριος ἀπὸ τὶς Ἰν-
δίες μὲ ἀπογοήτευση.

—Ἐμεῖς τὴν ἀγαποῦμε πολὺ,
εἶπε ἡ Νόρα. Τὴν ἔχουμε ὀνο-
μάσει ἡ μικρὴ πριγκήπισσα τοῦ
παραμυθιοῦ.

—Καὶ γιατί; ρώτησε ὁ κ.
Κάρρισφορντ. Τὰ λόγια καὶ οἱ
πράξεις τῶν παιδιῶν τῆς Μεγά-
λης Οἰκογένειας τὸν ἔκαναν νὰ
ξεχνᾷ λίγο τὴ δική του ἐν-
νοια.

—Γιατί, ἐξήγησε ἡ Μπέττη,
ὅταν ξαναβρεθῇ θὰ εἶναι τόσο
πλούσια, ποὺ θὰ μοιάζῃ σὰν Ἀ-
ληθινὴ πριγκήπισσα τοῦ παρα-
μυθιοῦ.

—Εἶναι ἀλήθεια, ρώτησε ἡ
Νόρα, πὼς ὁ πατέρας τῆς εἶχε
βάλει ἔλθῃ τοῦ τὴν περιουσία στοῦ
ἀδαμαντωρυχεῖο ἐνὸς φίλου του
καὶ πὼς ὁ φίλος του αὐτὸς νό-
μισε πὼς χάθηκαν τὰ χρήματα
κι' ἐξαφανίστηκε θεωρώντας
πὼς ἦταν κλέφτης;

—Ἐνῶ στ' ἀλήθεια δὲν ἦ-
ταν! βιάστηκε νὰ συμπληρώσῃ
ἡ Μπέττη.

Ὁ κύριος ἀπ' τὶς Ἰνδίες τῆς
ἔπιασε τὸ χέρι.

—Ὅχι, δὲν ἦταν, εἶπε.

—Τὸν λυπᾶμαι τόσο πολὺ αὐτὸν
τὸν φίλο, εἶπε πάλι ἡ Μπέττη.
Εἶμαι βέβαιη πὼς δὲν θὰ ἔφταιγε
αὐτὸς ποὺ χάθηκαν ὅλα τὰ χρήματα
καὶ δίχως ἄλλο ἢ στενοχώρια του
θᾶταν μεγάλη.

Ὁ «κύριος ἀπὸ τὶς Ἰνδίες» ἔ-
σφιξε τὸ χέρι τῆς μικρούλας.

—Εἶσαι κοριτσάκι μὲ καρδιὰ κι'
ἀντίληψή, Μπέττη, εἶπε.

—Μιλήσατε στὸν κ. Κάρρισφορντ
γιὰ «τὸ κοριτσάκι ποὺ δὲν εἶναι ζη-
τιάννα»; φώναξε ὁ Ντόναλτ μὲ ὀλη-
του τὴ δύναμη. Τοῦ εἶπατε πὼς

τώρα εἶναι ντυμένη μὲ κάτι ὠραῖα
ὀλοκαίνουργα φορέματα; ἴσως κι'
αὐτὴ νὰ ἦταν χαμένη καὶ τώρα νὰ
ξαναβρέθηκε.

—Ἀκούω ἕνα ἀμάξι! φώναξε ἡ
Μπέττη. Στάθηκε ἀπέξω ἀπὸ τὴν
πόρτα! Εἶναι ὁ μπαμπᾶς!

Καὶ τὰ τρία παιδιά ὤρμησαν στοῦ
παράθυρο.

—Ναί, εἶναι ὁ μπαμπᾶς, εἶπε ὁ
Ντόναλτ. Μὰ δὲν ἔχει κανένα κορι-
τσάκι μαζί του.

Καὶ τὰ τρία παιδιά χύθηκαν σὰν
σίφουνας στοῦ χῶλλ καὶ σὲ λίγο ἀ-
κούγονταν οἱ φωνές τους, τὰ γέλια
τους καὶ τὰ πηδήματά τους, ἐνῶ
ὁ πατέρας τους τὰ φιλοῦσε τὸ
καθένα μὲ τὴ σειρά του.

Ὁ κ. Κάρρισφορντ δοκίμασε
νὰ σηκωθῇ ἀπὸ τὴν πολυθρόνα
του, μὰ ἔπεσε πάλι ἀσθμαίνοντας.

—Τί ἄχρηστο κορμὶ ποὺ
εἶμαι! εἶπε ἀναστενάζοντας.

Ὡστόσο ἀκουγόταν ἡ φωνὴ
τοῦ κ. Καρμίκαιελ ποὺ πλη-
σίαζε.

—Ὅχι, παιδιά μου ἔλεγε,
θάρθετε στοῦ γραφεῖο ὅταν τε-
λειώσω τὴ συζήτησή μου μὲ τὸν
κ. Κάρρισφορντ. Πηγαίνετε τώρα
νὰ παίξετε μὲ τὸν Ράμ-Ντάς.

Ἰσχυρὰ μπήκε μέσα πρόσχα-
ρος καὶ σβέλτος ὅπως πάντα.
Φαίνετο σὰν νὰ ξανάφερνε μα-
ζί του τὴν υγεία καὶ τὴ χαρά.
Ὡστόσο στοῦ πρόσωπό του ἦταν
ζωγραφισμένη κάποια ἐλαφρὰ
ἀπογοήτευση καθὼς ἔσφιγγε μὲ
ἀγάπη τὰ χέρια τοῦ Κάρρισφορντ
ποὺ τὸν κοίταζε γεμάτος ἀγῶ-
νία.

—Λοιπόν; ρώτησε ὁ ἄρρω-
στος. Καὶ τὸ παιδί ποὺ εἶχαν
υἱοθετήσῃ ἐκεῖνοι οἱ Σουηδοί;

—Δὲν εἶναι τὸ παιδί ποὺ
γυρεύομε, εἶπε ὁ Καρμίκαιελ.
Εἶναι πολὺ πιδὲ μικρὴ ἀπὸ τὴν
κόρη τοῦ λοχαγοῦ Κρήβ κι' ὁ

Ἡ Σάρα μπήκε στοῦ γραφεῖο κρατώντας στὴν ἀγκα-
λιά της τὴ μαϊμούδιτσα. (σελ. 442, στ. α')

νομάζεται "Εμίλυ Κάρρεβ. Την είδα και της μίλησα. Η θετή της οικογένεια μου έδωσε όλες τις δυνατότες πληροφορίες.

Ο κύριος από τις "Ινδίες" έδειχνε πολύ θλιμμένος κι' απογοητευμένος. Άφησε τα χέρια του να πέσουν κάτω.

— Τότε λοιπόν θα χρειασθώ να ξαναρχίσουμε τις έρευνες, είπε. Κάθισε, σέ παρακαλώ, μη μένεις όρθός.

Ο Καρμύκαελ υπάκουσε. Ένοιωσε μεγάλη αγάπη και συμπάθεια για τον δυστυχισμένο αυτόν άνθρωπο. Αυτός ό ίδιος ήταν τόσο ευτυχισμένος, που μια τέτοια δυστυχία τον έθλιβε κατάκαρδα. Πόσο θάλλαζαν όλα αν σ' αυτό το άπέραντο άδειο σπίτι άντηχούσε μια μέρα μια παιδική φωνίτσα. Κι' ούτε μπορούσε να άνεχθώ τη σκέψη ότι ο δυστυχισμένος φίλος του θα ήταν καταδικασμένος σ' όλη του τη ζωή να βασανίζεται απ' αυτή την τύψη.

— Έλάτε, έλάτε, είπε με θερμή και ένθαρρυντική φωνή, μέινετε ή-συχος, θα την βρούμε.

— Πρέπει να ξαναρχίσουμε εύθως άμέσως τις έρευνες δίχως να χάνουμε καιρό, είπε ό κ. Κάρριςφορντ με νευρική ότητα. Έχετε έσείς κανένα σχέδιο, καμμία ιδέα;

Ο Καρμύκαελ άρκετά ταραγμένος και αυτός σηκώθηκε και άρχισε να βηματίζει πάνω-κάτω στο δωμάτιο.

— Αφού ρωτάτε αν έχω καμμία ιδέα, είπε, να τί μου ήρθε στο νου μου μέσα στο τραίνο που μ' έφερε απ' το Δουβρό: Έψάξαμε όλα τα παρθεναγωγεία του Παρισιού. Άς άφήσουμε το Παρίσι κι' άς άρχίσουμε να ψάχνουμε στο Λονδίνο.

— Η άλήθεια είναι πως τα Παρθεναγωγεία δεν λείπουν στο Λονδίνο, είπε ό κ. Κάρριςφορντ.

Και με κάποια ξαφνική ταραχή πρόσθεσε:

— Νά, κι' εδώ δίπλα μας άκριβώς βρίσκεται ένα.

— Ε, άς άρχίσουμε απ' αυτό, είπε ό Καρμύκαελ.

— Μέσα σ' αυτό το σχολείο ζή ένα κοριτσάκι που έχει κινήσει πολύ το ενδιαφέρον μου. Δεν είναι όμως μαθήτριά. Είναι μια δυστυχισμένη κι' έρμημη μικρούλα.

Τή στιγμή εκείνη μπήκε ό Ράμ-Ντάς.

— Σαχίμπ, είπε, εκείνο το κοριτσάκι από δίπλα είναι εδώ. Άς έφερε τη μαϊμουδίτσα σας που το έσκασε χθές το βράδυ απ' τα κεραμείδια. Τής είπα να περιμένη. Σκέφθηκα πως ίσως κι' έκανε ευχαρίστηση στο σαχίμπ να την ιδώ

και να της μιλήσει συνεχίσε ό "Ινδός. — Ποιά είναι αυτή ή μικρούλα; ρώτησε ό Καρμύκαελ.

— Κανείς δεν ξέρει, άπάντησε ό Κάρριςφορντ. Είναι άκριβώς το κοριτσάκι που σου έλεγα πρίν.

Και γυρίζοντας προς τον Ράμ-Ντάς:

— Ναι, θα μου κάνη ευχαρίστηση να την ιδώ, είπε. Πές της να περάσει. Όσο έλειπε στο ταξίδι, έξήγησε στον Καρμύκαελ, με είχε πιώσει άπερίγραπτη, άπελπισία. Για να μου περάσει ή ώρα, ό Ράμ-Ντάς μου μιλούσε για τη δυστυχισμένη ζωή αυτής της μικρούλας και για να της κάνουμε έλαφρότερη τη δυστυχία της σκηνοθετήσαμε ένα σωστό μυθιστόρημα. Όμολογώ πως όλη αυτή ή ιστορία είναι κάπως παιδιάστικη. Άλλ' αν δεν είχα τον σιωπηλό και επιδέξιο μου Ράμ-Ντάς δεν θα καταφέρναμε τίποτε.

Εκείνη τη στιγμή άκριβώς μπήκε ή Σάρα στο γραφείο. Κρατούσε στην άγκαλιά της τη μαϊμουδίτσα που καθώς φαινόταν όλοφάνερα δεν είχε καμμία διάθεση να την άφήσει, γιατί ήταν γαντζωμένη επάνω της και τσίριζε. Όσο για τη Σάρα, απ' τη συγκίνηση που ένοιωσε που άντίκριζε επί τέλους από κοντά τον περίφημο «κύριο από τις "Ινδίες"» είχαν ροδίσει τα μαγουλάκια της.

— Η μαϊμουδίτσα σας το έσκασε πάλι, είπε με τη μελωδική φωνή της. Τη βρήκα χθές το βράδυ έξω από το παράθυρό μου και την κράτησα στην κάμαρά μου επειδή έκανε τόσο κρύο! Θα σας την έφερνα από χτές, αν δεν ήταν τόσο άργά. Μά γνώριζα πως είσθε άδιάθετος και σκέφθηκα πως δεν θα θέλατε να ένοχληήτε.

Τά βαθουλωμένα μάτια του κ. Κάρριςφορντ προσηλώθηκαν με ζωηρή περιέργεια στη Σάρα.

— Αυτή ήταν πολύ ευγενική σκέψη από μέρους σου, είπε.

— Η Σάρα γύρισε και κοίταξε τον Ράμ-Ντάς που στεκόταν άκούνητος κοντά στην πόρτα.

— Να δώσω τη μαϊμού στον λάσκαρ; ρώτησε.

— Και πως το ξέρεις πως είναι λάσκαρ; ρώτησε ό κύριος από τις "Ινδίες" μ' ένα έλαφρό χαμόγελο.

— Ω, τούς γνωρίζω καλά τούς λάσκαρ, έξήγησε ή Σάρα δίνοντας στον Ράμ-Ντάς την μαϊμού που δεν ήθελε να την άποχωρισθώ. Έχω γεννηθώ στις "Ινδίες."

Ο κύριος από τις "Ινδίες, άνασηκώθηκε τόσο ξαφνικά από την καρέκλα του και ή φυσιογνωμία του

άλλοιώθηκε σε τέτοιο σημείο, ώστε ή Σάρα τάχασε.

— Άλήθεια; φώναξε. Γεννήθηκες στις "Ινδίες; Πλησίασε, παιδί μου, έκανε και άπλωσε το χέρι του.

— Η Σάρα πλησίασε κι' έβαλε το χεράκι της στο δικό του. Κοίταξε με κάποια άνησυχία τον «κύριο». Τί ταραγμένος που φαινόταν.

— Μένεις πάντοτε στο διπλανό σπίτι; τη ρώτησε.

— Μάλιστα, στο Παρθεναγωγείο της μίς Μιντσίν, άπάντησε ή Σάρα.

— Μά δεν είσαι και σύ μαθήτριά; Ένα παράδοξο χαμόγελο χαράχτηκε στα χείλη της Σάρας.

— Κι' εγώ ή ίδια δεν ξέρω άκριβώς τί είμαι, είπε.

— Και γιατί;

— Στην άρχή ήμουν μαθήτριά, κι' είχα απ' όλα. Μά τώρα...

— Πρίν ήσουν μαθήτριά; Τώρα τί είσαι;

— Τώρα κοιμάμαι στη σοφίτα δίπλα σε μια μικρή ύπηρέτριά, άπάντησε ή Σάρα. Κάνω τα ψώνια της μαγείρισσας και προγουμνάζω τις μικρές.

— Ρώταγέ την έσύ, Καρμύκαελ, έλεπε ό Κάρριςφορντ ξαναπέφτοντας στην πολυθρόνα του. Ρώτησε την έσύ. Έγώ δεν έχω πια δύναμη.

Ο μπαμπάς της μεγάλης οικογένειας ήξερε πως να μιλή στα παιδιά. Η Σάρα το κατάλαβε άμέσως από τα πρώτα λόγια που της είπε:

— Τί ήθελες να πής, παιδί μου, μ' αυτό τό: στην άρχή; ρώτησε.

— Όταν ό μπαμπάς μου με πρωτόφερε εδώ.

— Και που είναι τώρα ό μπαμπάς σου;

— Πέθανε, άποκρίθηκε άπαλά ή Σάρα. Κι' είχε χάσει όλα του τα χρήματα και δεν έμενε πια κανείς για να πληρώνη τα δίδακτρά μου στη μίς Μιντσίν και να φροντίζω για μένα.

— Καρμύκαελ! φώναξε ό «κύριος από τις "Ινδίες"». Καρμύκαελ!

— Μην την τρομάζουμε, άπήντησε ό δικηγόρος με χαμηλή φωνή. Και γυρίζοντας κατά τη Σάρα, συνέχισε:

— Κι' ύστερα απ' αυτό σ' άνέθασαν στη σοφίτα και σε κάναν ύπηρέτριά. Έτσι δεν είναι;

— Δεν είχα ούτε οικογένεια, ούτε χρήματα, είπε ή Σάρα. Κανείς δεν ενδιαφερόταν πια για μένα.

— Με τί τρόπο έχασε ό πατέρας σου την περιουσία του; την έκοψε ό Κάρριςφορντ άνασαινοντας με κόπο.

— Δεν την έχασε αυτός, άπάντησε ή Σάρα, που ή έκπληξή της όσο πήγαινε γινόταν και μεγαλύ-

τερη. Ο πατέρας μου είχε ένα φίλο που τον άγαπούσε πολύ, μά πολύ. Αυτός ό φίλος είναι που πήρε τα χρήματα του μπαμπά. Ο μπαμπάς μου του είχε ύπερβολική έμπιστοσύνη.

Ο κύριος απ' τις "Ινδίες κοντανάσαινε.

— Ίσως αυτός ό φίλος να μην είχε το σκοπό να τον βιάψη, είπε. Ίσως να έκανε μόνο κακό ύπολογισμό.

— Ίσως, άπάντησε ή Σάρα με την καθαρή και ήρεμη φωνή της. Μά ωστόσο αυτό ήταν πολύ σκληρό για τον πατέρα μου κι' έγινε αίτία να πεθάνη.

— Πώς λεγόταν ό πατέρας σου; ρώτησε ό κύριος από τις "Ινδίες. Πές μου τ' όνομά του.

— Τ' όνομά του ήταν Ράλφ Κρήβ. Πέθανε στις "Ινδίες.

Τό τόσο ώχρδ πρόσωπο του άρρωστου έγινε πελιδινό.

Ο Ράμ-Ντάς έτρεξε κοντά στον κύριό του.

— Καρμύκαελ, τραύλισε εκείνος. Είναι αυτή! είναι το παιδί!

Τις πρώτες στιγμές ή Σάρα νόμιζε πως ό δυστυχισμένος θα πέθαινε. Ο Ράμ-Ντάς είχε στήσει μερικές σταγόνες από ένα φάρμακο μέσα σ' ένα ποτήρι και του έδινε να πιή. Η Σάρα έτρεμε. Κοίταξε τον Καρμύκαελ.

— Μά ποιά παιδί είμαι λοιπόν; ρώτησε με φωνή σβυσμένη.

— Αυτός εδώ ήταν ό φίλος του πατέρα σου, άπάντησε ό δικηγόρος. Μην τρομάζης, παιδί μου. Πάνε δυο χρόνια τώρα που σε γυρεύουμε.

Η Σάρα έπιασε με το χέρι της το μέτωπό της και χαμογέλασε πικρά.

— Κι' εγώ σ' έλο αυτό το διάστημα ήμουν στής μίς Μιντσίν. Άπό τό άλλο μέρος του τοίχου!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'

Η τιμωρία της μίς Μιντσίν

Αυτή ή τόσο μεγάλη και άνέλπιστη χαρά έφερε τέτοιον κλονισμό στον άρρωστο, ώστε κόντεψε να τον σκοτώσει.

— Ω, μην την παίρνης, είπε με άδύνατη φωνή στον Καρμύκαελ που θέλησε να βγάλη τη Σάρα απ' το δωμάτιο. Τώρα που τη βρήκα θέλω να την έχω πάντα κοντά μου.

— Ένοιωα σας και θα την φροντίσω εγώ, είπε με σοβαρή φωνή ή Μπέττη που τη φώναξε ό πατέρας της. Σ' ένα λεπτό ή μαμά θα βρίσκεται εδώ πέρα.

Και πιάνοντας άμέσως τη Σάρα

από το χέρι την πήρε μαζί της έξω.

— Είμαστε τόσο ευχαριστημένοι που σε ξαναβρήκαμε, της είπε. Δεν μπορείς να φαντασθής πόσο ευχαριστημένοι είμαστε.

Και ό Ντόναλντ βάζοντας τα χέρια του στην τσέπη έκανε με ύφρος έπιτιμητικό.

— Αν την ήμερα που σου έδωσα το σελλίνι μου σε ρωτούσα πως σε λένε και μου άπαντούσες: «Σάρα Κρήβ» θα σε είχαμε ξαναβρεί από τότε.

Σ' αυτό το διάστημα έφθασε και ή κυρία Καρμύκαελ. Φαινόταν πολύ συγκινημένη και παίρνοντας τη Σά-

ρα στην άγκαλιά της τη φίλησε τρυφερά.

— Φαίνεσαι πολύ ταραγμένη, μικρούλα μου, της είπε. Και είναι φυσικό.

Μά ή Σάρα άνυπομονούσε να τη ρωτήσει:

— Αυτός, είπε, δείχνοντας με το κεφάλι της την κλειστή πόρτα της βιβλιοθήκης, αυτός είναι ό κακός εκείνος φίλος; "Ω, σας παρακαλώ, πήτε μου το!

Τά δάκρυα έτρεχαν στα μάγουλα της κυρίας Καρμύκαελ καθώς ξαναφιλούσε τη Σάρα.

(Ακολουθεί)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΙΣΟΥΛΗ

ΟΙ ΔΩΔΕΚΑ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΕΣ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

1.

Ήταν μια φορά ένας βασιλιάς που είχε δώδεκα κόρες. Οι περισσότερες ήταν δίδυμες, κι' έτσι, ενώ ή μεγαλύτερη δεν είχε περάσει τα είκοσι, ή μικροτερη μόλις είχε κλείσει τα δώδεκα χρόνια. Όλες ώραιες, και πολύ αγαπημένες μεταξύ τους, επλάγιαζαν σε μια μεγάλη κάμαρη, όπου τα δώ-

δεκα χρυσά κορβανάκια τους ήταν τό ένα κοντά στο άλλο γραμμή. Κάθε βράδυ, ό βασιλεύς πατέρας τους, αφού τις φιλούσε μία-μία και τις καληνύχτιζε, τις εκλείδωνε στην κάμαρά τους, κι' ό ίδιος πάλι τους άνοιγε το πρωί που ξυπνούσαν.

Κι' όμως τα γοβάκια τους, τα όραία τους μεταξωτά γοβάκια, έλυωναν κι' επάλαιναν τόσο γρήγορα, που θάλεγε πως σί δώδεκα βασίλοπούλες δεν έκαναν άλλο παρό να τρέχουν και να χορεύουν. Πού πήγαιναν, τότε, από που, αφού την ήμερα δεν έβγαιναν από το παλάτι και τη νύχτα κοιμούνταν στην κάμαρά τους, που δεν είχε άλλη πόρτα από εκείνη που κλείδωνε κάθε βράδυ ό βασιλιάς; Μυστήριο που δεν μπορούσε να τό εξηγήσει!

— Γιατί τα γοβάκια σας παλιώνουν τόσο γρήγορα; τις ρωτούσε. Σήμερα τα βάψετε καινούργια κι' αύριο είναι σε κακό χάλι.

— Δεν έβουρε, του άπαντούσαν, παλιώνουν μονάχα τους.

— Μά ούτε δρόμους κάνετε, ούτε χορεύετε, παρό κάπου-κάπου όταν έχουμε χορό στο παλάτι.

— Κι' όμως παλιώνουν. Τί φταίμε μεις;

Ο βασιλιάς μπήκε σὲ μεγάλη συλλογή, γιατί κατάλαβε πὼς οἱ κόρες του καί τοῦ ἔκουσαν. Κι ἐπειδὴ δὲν μπορούσε νὰ τὸ βρῇ μόνος του, οὔτε κανέναν ἀπὸ τοὺς παλαιανούς, ἔβαλε προκήρυξη πὼς ὅποιος τὸ ἔβρισκε, θάπαιρνε γυναικα του ὅποιαν ἀπὸ τὶς δώδεκα βασιλοπούλες ἤθελε, καὶ τὸ θρόνο του μετὰ τὸ θάνατό του. Ἄν ὅμως περνοῦσαν τρεῖς ἡμέρες καὶ δὲν τὸ ἔβρισκε, ὁ βασιλιάς θὰ τοῦ ἔπαιρνε τὸ κεφάλι.

Μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ πάρουν μιὰ βασιλοπούλα καὶ τὸ θρόνο, παρουσιάσθηκαν πολλοί. Ἀλλὰ δὲν ἔκαναν τίποτα. Τὸ μυστήριό ἔμενε ἄλυτο, ὁ βασιλιάς ἔπαιρνε κεφάλια στὴν ἀράδα, καὶ τὰ γοβάκια τῶν κοριτσιῶν του ἐξακολουθοῦσαν νὰ λυώνουν καὶ νὰ παλιώνουν ἀπὸ τὴ μιὰν ἡμέρα στὴν ἄλλη.

Ἀλλὰ κάποτε ἔφτασε στὴ χώρα κι ἓνας στρατιώτης, πὺν εἶχε πολέμησει γιὰ τὴν πατρίδα κι εἶχε πληγωθεῖ, γι' αὐτὸ δὲν ὑπηρετοῦσε πιά στὸ στρατό. Κι ὁ πρῶτος ἄνθρωπος πὺν ἀπάντησε ἦταν μιὰ γριά μὲ γλυκὸ πρόσωπο, πὺν τὸν ρώτησε :

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΥΠΕΡ ΒΩΜΩΝ ΚΑΙ ΕΣΤΙΩΝ

Ἀγαπητοί μου,

Ο ΕΧΘΡΟΣ εἶναι δόλιος. Μα-σκαρεύει μὲ τὰ ἑλληνικά χρώματα τὰεροπλάνα του πὺν βομβαρδίζουν τοὺς ἀμάχους πληθυσμούς. Αὐτὸ ἔκαμε καὶ τὴν πρώτη ἡμέρα στὴν Πάτρα. Ἦταν πρωτὶ. Μόλις εἶχε γνωστῇ ἐκεῖ-πέρα πὺς κηρύχθηκε ὁ πόλεμος. Ὅταν φάνηκαν στὸν οὐρανὸ «ἑλληνικά» ἀεροπλάνα, ὅλος ὁ κόσμος βγήκε νὰ τὰ ἰδῇ, νὰ τὰ χαιρετίσῃ. Τὰ παιδιά, πὺν πήγαιναν στὸ σχολεῖο, σταμάτησαν τὰ κακὸμοῖρα καὶ τὰ χειροκροτοῦσαν. Κι ἄξαφνα δέχθηκαν τὶς βόμβες πὺν τὰ σκότωσαν. Τί δόλιο, τί ὑποῦλο ἔγκλημα! Ἀλλ' αὐτὸ δὲν εἶναι παρὰ ἓνα μικρὸ δείγμα τῆς δολιότητος τοῦ ἐχθροῦ. Ὅ,τι ἔκαμε, ὅ,τι κάνει, εἶναι σάν τὸ ἔγκλημα τῶν Πατρῶν. Καὶ τὸ μεγαλύτερο : Στὸ τελεσίγραφο πὺν ἀνακοίνωσε στὸν κ. Πρωθυπουργὸ τὴν τρίτη πρωινὴ ὥρα τῆς Δευτέρας, μὲ προθεσμία ὡς τὶς ἑξῆς—τρεῖς μόνον ὥρες!—ἔλεγε πὺς ζητοῦσε μερικὰ ἑλληνικά ἐδάφη γιὰ στρατιωτικὰς θέσεις, σὲ μιὰ προσωρινὴ τάχα κατοχὴ πὺν δὲν θὰ ἔθιγε καθόλου τὴν ἀνεξαρτησία καὶ τὴν ἀκεραιότητα τοῦ Κράτους. Τί φέμμα! Ἦταν γιὰ νὰ μᾶς ξεγελάσῃ, νὰ τὸν ἀφήσουμε νὰ περάσῃ ἀμαχητὶ ἀπὸ τὴν Ἀλβανία στὴν Ἑπείρο, κι ἀπὸ κεῖ νὰ πλωθῇ σ' ὅλη τὴ χώρα σάν κατακτητὴς καὶ κυρίαρχος. Ὅ,τι ἔκαμε δηλαδὴ στὰ Δωδεκάνησα, ἤθελε νὰ τὸ κάμῃ σ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα. Καὶ μὲ τὴν Ἑλλάδα δική του, νὰ προχωρήσῃ, νὰ πλωθῇ ἀκόμη πρὸς τὰ πᾶνω. Γιατὶ εἶναι πιά γνωστὸ τὸ σχέδιο καὶ τὸ δνείρο τῆς ἱμπεριαλιστικῆς Ἰταλίας: νὰ ναστήσῃ τὸ παλιὸ Ρωμαϊκὸ Κράτος.

Μιὰ φορά, καθὼς ξέρετε, ἡ Ρώμη ἦταν κοσμοκράτειρα. Εἶχε στὴν ἐξουσία τῆς καὶ τὴν Ἑλλάδα. Καὶ τὴν Ἰταλία τοῦ Μουσσολίνι λέει: Ἀφοῦ ἡ Ἑλλάδα ἦταν μιὰ φορά δική μου, πρέπει νὰ τὴν ξαναπάρω. Τί ἀξίωση! Εἶναι σὰ νὰ λέγαμε καὶ μεῖς : Ἀφοῦ ἡ Σικελία καὶ ἡ νότια Ἰταλία, ἡ παλιὰ «Μεγάλη Ἑλλάδα», ἦταν μιὰ φορά δική μας, πρέπει νὰ τὴν ξαναπαρῶμε. Τί θὰ μᾶς ἀπαντοῦσε ἄραγε ἡ Ἰταλία, ἂν προβάλαμε τέτοια ἀξίωση; Ἐ, αὐτὸ τῆς ἀπαντήσαμε καὶ μεῖς στὸ τελεσίγραφο τῆς : **Μολὼν λαβέ!** Κόπιασε νὰ πάρῃς τὰ ἑλληνικά ἐδάφη πὺν γυρεύεις γιὰ «θέσεις» τοῦ κατακτητικοῦ σου δνείρου. Κι ὁ πόλεμος ἀνοιξε. Ἐνας νέος ἱερός ἀγώνας γιὰ τὴν ἐλευθερία μας, ἀνισος δέδαια, γιατί οἱ Ἰταλοὶ εἶναι πολλοὶ κι ἐμεῖς λίγοι, ἀλλὰ, σάν Ἕλληνες πὺν εἴμαστε, προτιμήσαμε, ὅπως οἱ πρόγονοί μας, τὸν ἑνδοξὸ θάνατο ἀπὸ τὴν ἀτιμωτικὴν ὑποδούλωση. Οὔτε ἀπελπιζόμεστε καθόλου γιὰ τὴν νίκη. Δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορά, ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Λεωνίδα μὲ τοὺς Τρακόσιους πὺν, λίγοι ἐμεῖς, τὰ βάλουμε μὲ πολλούς. Καὶ νικήσαμε. Ἐτσι θὰ νικήσουμε καὶ τώρα. Γιατὶ ἡ ἡθικὴ δύναμη δίνει πάντα τὴν νίκη. Ὁ ἀγώνας μας εἶναι δίκαιος, ἐνῷ ἡ ἐπίθεσις τοῦ ἐχθροῦ ἐναντίον μας εἶναι ἀδικη. Κι ἔχουμε ὅλο τὸν ἐλεύθερο κόσμον μαζί μας. Ὁ Φιλελληνισμὸς ξύπνησε παντοῦ. Δὲν ἀκοῦς παρὰ νὰ μιλοῦν μὲ ἀγανάκτηση γιὰ τὸ ἄνδρὸ αὐτὸ κίνημα τῆς Ἰταλίας, πὺν ἐτόλμησε νὰ θίξῃ ἓνα ἐλεύθερο ἔθνος μὲ τέτοιο παρελθόν, μὲ τέτοια ἱστορία, ἓνα ἔθνος πὺν ἐφώτισε τὸν κόσμον, καὶ πρῶτὴ τὴν Ἰταλία, πὺν θέλει τώρα νὰ τὸ ἐξοντώσῃ. Τί κι ἂν εἶναι μικρὸ; Ἡ ἀνδρεία του, ἡ τιμιότητά του, ἡ συναίσθησις τοῦ δικαίου του, ἡ ἀγάπη του στὴν ἐλευθερία κι ἡ ἀγανάκτησή του τὸ κά-

νουν μεγάλο. Καὶ γι' αὐτὸ θὰ νικήσῃ ἓνα ἐχθρὸ, πὺν οὔτε ἀνδρείος εἶναι. οὔτε τίμιος, ἀφοῦ πολεμᾷ μὲ τόσο δόλια μέσα καὶ σκοτώνει ἀόπλους, γυναῖκες, παιδιά, ρίχνοντας βόμβες ἀπὸ ἀεροπλάνα μὲ τὰ ἑλληνικά χρώματα...

Ὁ ἀγώνας μας, ὁ ἱερός αὐτὸς ἀγώνας ὑπὲρ βωμῶν καὶ ἐστιῶν, θὰ εἶναι μακρὸς καὶ θ' ἀπαιτήσῃ μεγάλες θυσίες. Θὰ τὶς ὑποστούμε ὅλες. Δὲν θὰ λιποψυχήσουμε, δὲν θ' ἀποθαρρυνθοῦμε, δὲν θὰ πῶσῃ ποτὲ ὁ ἐνθουσιασμὸς μας, οὔτε θὰ κλονισθῇ ἡ πίστη μας στὴν τελικὴ νίκη. Ἀρχίσουμε κιόλα νὰ νικοῦμε. Ὡς σήμερα πὺν σὰς γράφω, στὸ μέτωπο δὲν ἔχουμε παρὰ ἐπιτυχίες. Ἀπωθοῦμε καὶ προχωροῦμε. Κι ὁ ἐχθρὸς, πὺν εἶχε κηρύξει πὺς ἀπὸ τὴν πρώτη ἡμέρα θὰ γονατίζαμε, προφασίζεται βροχὲς πὺν δὲν ἔπρεσαν καὶ τέλματα πὺν δὲν ἐσχηματίσθηκαν ποτέ. Στὴν κακοκαιρία ἀποδίδει τὴν βραδύτητα τῆς εἰσβολῆς πὺν τὴν εἶχε ὑποσχεθεῖ «κεραυνόβολο». Καὶ δὲν θέλει νὰ ὁμολογήσῃ πὺς τὸ μόνο πὺν τὴν ἐμποδίζει εἶναι ὁ γενναῖος ἑλληνικὸς στρατός.

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΤΑ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ

Ἑλλάδι γὰρ σπεύδοντες ἐλευθερίην περιθῆναι καίμειδ' ἀγῆραντο χρώμενοι εὐλογίῃ.

ΣΙΜΩΝΙΔΗΣ

Μικρὴ καὶ κοσμοδόξαστη, πολὺπαθὴ πατρίδα, στὸ κράξιμό σου ἐτρέξαμε μὲ πίστη καὶ μ' ἐλπίδα, περήφανοι κι' ἀτρόμαχοι, στοὺς κάμπους τοῦ πολέμου σάν τὴν πνοὴ τοῦ ἀνέμου καὶ σάν τὴν ἀστραπή.

Ἦρθαμε ἀπὸ τὴ Ροῦμελη κι' ἀπ' τοῦ Μοριά τὰ πλάγια κι' ἀπ' τὰνθισμένα Ἐφτάνησα πὺν ἔχουμε χίλια μάγια, κι' ἀπ' τοὺς Μακεδονίτικους λόγγους κι' ἀπ' τὶς Κυκλάδες κι' ἀπ' ὅλες τὶς Ἑλλάδες... ὅλοι μὲ μιὰ ψυχὴ.

Ὅλοι μὲ τὴν ἀγάπη σου εἴμαστε ἀρματομένοι, καὶ μήτε στοχαζόμεστε ποῖος ζεῖ καὶ ποῖος πεθαίνει· γιατί ἐμμεῖς ἀνίκητοι καὶ στὴν ἐναντία Μοῖρα κι' ἐφόρετες πορφύρα τὸ Φῶς τὸ Ἀληθινό!

Γιὰ Σὲ ξεσηκωθήκαμε πλοῦσιοι, φτωχοὶ, ξωμάχοι, Γιὰ τῆς Φωτιᾶς τὸ βάπτισμα οἰκτῆκαμε στὴ μάχη... Ὡ Ἑλλάδα, κι' ἂν σ' ἐπλήγωσαν ἐχτροί, βάσανα, χρόνια μὰ ἡ δόξα σου εἶν' αἰώνια κάτου ἀπ' τὸν οὐρανὸ!...

(Θεσσαλονίκη Μᾶης 1913)

ΜΑΡΙΝΟΣ ΣΙΓΟΥΡΟΣ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΑΠ' ΤΑ «ΕΞΗΝΤΑΧΡΟΝΑ» ΣΤΟΝ ΠΕΙΡΑΙΑ

Στὴν ἀγαπητὴ Πειραιώτισσα.

Τὸ πρόγραμμα τοῦ ἑορτασμοῦ βεβαίως μὲ ἀπειρὴ ἐπισημότητα πὺς ἡ γιορτὴ θάρχιζε στὶς «β' 1/2 ἀκριδῶς». Εἶναι ὅμως γνωστὸ πὺς τὸ «ἀκριδῶς» τῶν προγραμμάτων μπορεῖ νὰ ἐννοεῖ ὁποιαδήποτε ὥρα τοῦ ἡμερονυκτίου ἐκτὸς ἀπ' τὴν ὁρισμένη· γι' αὐτὸ κι' ἡ ὥρα περνοῦσε κι' ἡ παράσταση δὲν ἔλεγε ν' ἀρχίσῃ... Νευρικότητα στὰ παρασκήνια. Δίνονται βιαστικὰς οδηγίες ἀπ' τὴν ἀκούραστη κι' ἀεικίνητη Πειραιώτισσα (διοργανώτρια καὶ σκηνοθέτρια τῆς παράστασης), μὲ τὴν σοβαρότητα δὲν θὰ ἔαχε ὁ Ναπολέον καθοδηγώντας τοὺς στρατηγούς του πρὶν ἀπ' τὴν σύρραξη τοῦ Βατερλώ, ἢ καλλιτέρα τοῦ... Ἀουστερλίτς—γιατ' ἡ δική μας μάχη ἀπέληξε σὲ νίκη. Τὰ φιντανάκια εἶναι ἀνω-κάτω. Τὸ **Ροδοπέταλο** π.χ. περιφερόμενο ξυπόλυτο, πουντραρίζει τὰ μαλλιά του γιὰ νὰ βεβαιώσῃ τὸ κοινὸ πὺς εἶναι γριά. Ἀπ' τὰ καμαρίνια ξεχύνεται ὀρυμαγδὸς ἑνας Θεὸς ξέρεῖ τί γίνετ' ἐκεῖ μέσα...

Στὴν πλατεῖα καὶ στὶς τέσσερις σειρὰς θεωρείων ἀναβρασμός κι' ἀνησυχία. Τὸ ὑπ' ἀριθμὸν 23 θεωρεῖο τῆς πρώτης σειρὰς κατέχεται ἀπὸ νεαροὺς Ἀθηναίους, πὺν δίνουν διέξοδο στὴν ἀνυπομονησίαν τους μὲ... καλαμπούρια καὶ καρπαζιὲς μεταξύ τους· κατὰ διαστήματα μάλιστα ἀφήνουν ἀναρθερες κραυγὲς ἀπ' τὶς ὁποῖες ξεχωρίζεται—ἀγνωστο γιὰτί—ἡ λέξη... «ἀλογο»! Ἐνας ἀπ' αὐτούς—ὁ Νίλς νομίζω—ἐφοδιασμένος μὲ τεράστιο κιάλι (πὺν θὰ μπορούσε νὰ τὸ εἶχε κι' ὁ Βάσκο δὲ Γάμα γιὰ τὴν ἀνακάλυψή του... Πρασίνοῦ Ἀκρωτηρίου) ἐπισκοπεῖ τὰ τριγύρω.

Οἱ θεατὲς τῆς Μετροπόλιταν τῆς Νέας Ὑόρκης καὶ τῆς Ὀπερα-Κωμικ τῶν Παρισίων δὲν θὰ δοκιμάζουν περισσότερη συγκίνηση ἀπ'

δὲν δοκίμασαν οἱ θεατὲς τοῦ Δημοτικοῦ ἀκούγοντας τὸ κουδούνι. Ἐπειτ' ἀπὸ μιὰ σύντομη, πολιτισμένη, συγκινητικὴ κι' ἀπλὴ προσφώνηση, ἡ αὐλαία σηκώνεται... καὶ τὸ δράμα ἀρχίζει...

Φωνές, κλάμματα, ὀδυρμοί, σπαρχαχτικὲς ἐπικλήσεις κυριαρχοῦν στὴ σκηνή, καὶ πολλὰ ματάκια στὴν πλατεῖα καὶ στὰ θεωρεῖα—ἀκόμα κι' οἱ

εἰκόνα πὺν μπροστὰ τῆς ἡμετέρας Μαρίας, στὴ Στέλλα Βιολάντη, προσευχόταν γονατιστὴ ἐπὶ τρεῖς ὥρες! Ἡ σκηνοθέτρια ὅμως ἦταν ἀνένδοτη κι' ἐπιφυλάχτηκε νὰ φέρῃ ἀπ' τὸ σπῆτι δικὴ τῆς εἰκόνα. Ἀλλὰ ἡ εἰκόνα... ξεχάστηκε! Κι' ἔτσι ἡ καίμενη ἢ πρωταγωνίστρια, ἔπειτ' ἀπὸ ἀπεγνωσμένη ἀναζήτησις, τὴν ὥρα τῆς παραστάσεως, στοὺς γύρω τοίχους, ἀναγκάστηκε νὰ προσευχηθῇ στὸ κενό...)

Τὸ δράμα ἔχει κι' ἓνα σπαρταξικάρδιο θάνατο. Τὰ παταγώδη ὅμως χειροκροτήματα ἀσκοῦν μαγικὴ ἐπίδραση στὴ νεκρή, ἢ ὁποῖα σηκώνεται δλὴ ζωὴ καὶ σφρίγος γιὰ νὰ ὑποκλινθῇ γελαστή...

Σ' ἓνα ἀπ' τὰ ἄπειρα διαλείμματα, τρέχω ἐγὼ κι' ἡ Γαζία στὸ θεωρεῖο τοῦ σπιτικοῦ τῆς Διαπλάσεως. Στὰ γεμάτα καλωσύνη λόγια τῶν «σπιτικών» τραυλίζω ἀπ' τὴ συγκίνησή μου μερικὰς μᾶλλον ἀσυνάρτητες φράσεις...

Τοῦ δράματος πρᾶξις τρίτη: Happy end.

Στὸ ρεσιτὰλ πιάνου... ἐκτελοῦνται—(ἐλπίζω νὰ μὴ μοῦ θυμώσῃ ἡ ἀγαπητὴ πιανίστρια)—μερικοὶ γνωστοὶ κλασσικοὶ τραγουδεῖ καὶ μιὰ δεσποινὶς πὺν κάνει τὰ κρύσταλλα τοῦ πολυελαίου τῆς πλατείας νὰ τρίβουν. Ἀνάμεσα σ' ἄλλα ἡ κωμωδία τοῦ σεβαστοῦ καὶ ἀγαπητοῦ μας Φαίδωνος προκαλεῖ ντελίριο στὸ κοινόν. Ἐπιγράφεται «Τὸ φόρεμα τῆς κυρίας» καὶ σατυρίζει μιὰ ὑπηρετριά πὺν φόρεσε κρυφὰ τὸ φόρεμα τῆς κυρᾶς τῆς. (Τί νὰ πῇ ὅμως καλεῖς γιὰ τοὺς ἡθοποιούς πὺν φόρεσαν τὰ φορέματα, τὰ καπέλλα καὶ τὰ παπούτσια τῶν μαμάδων τους καὶ τῶν θειάδων τους!)

Ἡ Σάρα Μπερνάρ κι' ἡ Ἐλεονώρα Ντοῦζε δὲν θάκουσαν παρόμοιους ἐπαίνους στὴ ζωὴ τους δλὴ: «Ἰωάννα, ἐπαίσεις θεῖα», «Νένη, ἡσούν μαγεία», «Καίτη, ἡσούν δνείρο», «Νίτσα, ἡσούν ὑπεράνθρωπη», «Λίτσα, ἡσούν ἀποκάλυψη», «Κί-

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Ἡ Μπεμπέκα κάνει μάθημα στὴν κούκλα τῆς :—Μάτια... φρύδια... μύτη... στόμα... μάγουλο...

Ἀνεκινώθη ἀπὸ τὴν Ροζελάντια

φακοὶ τοῦ τηλεσκοπίου τοῦ Νίλς—δακρύζουν... (Στὸ δράμα ἔγινε κι' ἓνα μικρὸ παρατράγουδο: χρειάζεσθε μιὰ εἰκόνα τῆς Παναγίας, ἀλλ' αὐτὴ πὺν μᾶς παραχώρησε ὁ φροντιστὴς τοῦ Θεάτρου ἦταν παλιὰ κι' ἀκατάλληλη, γι' αὐτὸ δὲν τὴν θελήσαμε. Ὁ φροντιστὴς ἐσχίζε τὰ ἱμάτιά του: ἀκοῦς ἐκεῖ τὰ παλιοκόριτσα, νὰ μὴν τοὺς ἀρέσει ἡ

